

Kerstin Gierová

Červená ako rubín

Láska naprieč storočiami



COOL
BOO

Drahokamy 1

Červená ako rubín

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk



Kerstin Gierová
Drahokamy 1: Červená ako rubín – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.


ALBATROS MEDIA

COO
BOO

The logo consists of the word 'COO' in a bold, sans-serif font positioned above the word 'BOO', also in a bold, sans-serif font. A thick horizontal line separates the two words. To the right of the 'OO' part of 'BOO', there is a stylized, scribbled character that resembles a lowercase 'r' or a similar symbol, rendered in a grey, hand-drawn style.

Kristin Giovanni

Červená
ako rubín

Kerstin Gierová

Červená
ako rubín

COO
BOO 

*Pre Losa, Delfína a Sovu,
ktorí ma verne sprevádzali pri písaní,
a pre malý červený doubledecker,
ktorý ma potešil v tom správnom okamihu.*

Prológ

Hyde Park, Londýn

8. apríl 1912

Obzeral sa, zatiaľ čo ona padla na kolená a začala úpenlivo plakať. Park bol v túto hodinu pustý, presne ako predpokladal. Džoging ešte nebol v móde a tulákom spiacim pod starými novinami na lavičkách by bola príliš veľká zima.

Opatrne zabalil chronograf do šatky a odložil ho do svojho ruksaku.

Ona kľáčala pod starým stromom na severnom brehu jazera Serpentine Lake, priamo na koberci zvädnutých šafranov.

Plecia sa jej chveli a jej vzlykanie znelo ako zúfale zavýjanie raneného zvieraťa. Takmer to nemohol zniesť. No zo skúsenosti vedel, že je lepšie nechať ju na pokoji, takže si sadol vedľa do zarosenej trávy, civel na zrkadlovo hladkú vodnú hladinu a čakal.

Čakal na to, že poľaví bolesť, ktorá pravdepodobne nikdy celkom neutíchnu.

Aj on sa cítil podobne, no snažil sa nedávať to najavo. Nech si nemusí robiť starosti aj oňho.

„Vynašli už vlastne papierové vreckovky?“ zasmrkala napokon a obrátila k nemu uslzenú tvár.

„Netuším,“ odvetil. „Ale môžem ti ponúknuť štýlovú látkovú vreckovku s monogramom.“

„G. M. Vari si ju ukradol Grace?“

„Dala mi ju dobrovoľne. Pokojne sa smieš do nej vysmrkať, princezná.“

Keď mu vreckovku vracala, skrivila ústa do úsmevu. „Teraz je zničená. Je mi to ľúto.“

„Ale čo! V tejto dobe ju človek nechá vysušiť na slnku a použije ju ešte raz,“ skonštatoval. „Hlavné je, že si prestala plakať.“

Okamžite sa jej do očí znova nahrnuli slzy. „Nemali sme ju nechať v štiču. Potrebuje nás! Nevieme, či bude náš blaf fungovať – a nemáme vôbec žiadnu šancu sa to dozvedieť.“

Jej slová ho pichli pri srdci. „Mŕtvi by sme jej pomohli ešte menej.“

„Keby sme sa s ňou boli schovali niekde v zahraničí, pod falošným menom, kým nebude dosť veľká...“

Prerušil ju a prudko krútil hlavou. „Všade by nás našli, o tom sme predsa diskutovali už tisíckrát. A nenechali sme ju v štiču, urobili sme jedinú správnu vec: umožnili sme jej bezpečný život. Aspoň na najbližších šestnásť rokov.“

Chvíľku mlčala. Niekde v diaľke zaerdžal kôň a z ulice West Carriage Drive sem doliehali hlasy, hoci bola ešte noc.

„Viem, že máš pravdu,“ vyhlásila napokon. „Ibaže veľ-

mi bolí, že ju už nikdy nevidíme.“ Utrela si rukou červené uplakané oči. „Ale aspoň sa nebudeme nudiť. Skôr či neskôr nás vypátrajú aj v tejto dobe a poštvú na nás Strážcov. On sa chronografu ani svojich plánov určite nevzdá bez boja.“

Uškrnul sa, lebo videl, ako sa v jej očiach zablysla chuť po dobrodružstve, a vedel, že kríza je nateraz zažehnaná. „Možno sme boli predsa len chytrejší ako on. Alebo ten druhý exemplár nakoniec nebude fungovať. V tom prípade skončil.“

„Hej, to by bolo pekné. Ale keby predsa len fungoval, sme jediní, kto mu môže skrížiť plány.“

„Už len preto sme urobili správnu vec.“ Vstal a oprášil si z riflí špinu. „Tak pod! Tá prekliata tráva je mokrá a ty sa ešte musíš šetriť.“

Dovolila mu, aby ju postavil na nohy a pobozkal. „Čo urobíme? Pohľadáme skrýšu pre chronograf?“

Nerozhodne sa pozrela k mostu, ktorý oddeľoval Hyde Park od Kensingtonských záhrad.

„Áno. Ale najprv vyplienime trezor Strážcov a nepocháme si vrecká zlatom. Potom môžeme ísť vlakom do Southamptonu. V stredu odtiaľ vypláva Titanic na svoju prvú plavbu.“

Zasmiala sa. „Takže takto sa mám podľa teba šetriť! Ale súhlasím.“

Bol šťastný, že sa opäť smeje, a tak ju znova pobozkal. „Vlastne som si myslel... Vieš, že kapitáni smú sobášiť, však, princezná?“

„Chceš si ma vziať? Na *Titanicu*? Zbláznil si sa?“

„Veď by to bolo veľmi romantické.“

„Až na tú vec s ľadovcom.“ Položila si hlavu na jeho hrud' a zahrabala si tvár do jeho saka. „Tak veľmi ťa ľúbim,“ zamrmlala.

„Chceš sa stať mojou ženou?“

„Áno,“ povedala s tvárou stále zaborenou do jeho hrude. „Ale iba vtedy, ak najneskôr v Queenstowne vystúpime.“

„Si pripravená na ďalšie dobrodružstvo, princezná?“

„Áno – ak si aj ty,“ odvetila potichu.

*Nekontrolovaná cesta časom sa ohlási
spravidla niekoľko minút - niekedy aj hodín
alebo dokonca dní - vopred závratom, žalúdočnou
nevoľnosťou či bolesťou nôh.*

*Mnohí nositelia génu hovoria aj o bolesti hlavy
podobnej migréne.*

*K prvému skoku v čase - nazývanému aj iniciačný skok -
dochádza u nositeľa génu medzi 16. a 17. rokom života.*

Z Kroník Strážcov, zväzok 2,
Všeobecne platné zákonitosti

1.

V pondelok napoludnie v školskej jedálni som to pocítila prvýkrát. Na okamih sa mi zdalo, akoby sa môj žalúdok rútil z najvyššieho bodu horskej dráhy. Trvalo to iba dve sekundy, no i tie stačili na to, aby som si na uniformu prevrhla zemiakové pyrė a omáčku. Príbor zarinčal o podlahu, tanier som ešte stihla zachytiť.

„Veď tá gebuzina chutí presne tak, akoby ju už raz z podlahy utreli,“ poznamenala moja kamarátka Leslie, kým som sa provizórne pokúšala odstrániť ten svinčik. Jasnė, že sa na mňa upierali všetky pohľady. „Ak chceš, môžeš si namazať na blúzku aj moju porciu.“

„Nie, vďaka.“ Blúzka uniformy strednej školy Saint Lennox mala síce farbu zemiakového pyrė, no napriek tomu bil ten fľak do očí. Zapla som si gombíky na tmavomodrom saku.

„Ale čo, malá Gwenny sa zase raz hrala s jedlom?“ utrúsila Cynthia Daleová. „Len si nesadni vedľa mňa, ty ufúľanec.“

„Ako keby som si chcela sadnúť vedľa teba dobrovoľne, Cyn.“ Bohužiaľ, takéto malé nehody s jedlom sa mi stávali častejšie. Len minulý týždeň mi vyskočila z téglika zelená želatína a pristála o dva metre ďalej v špagetách

jedného piataka. Týždeň predtým som prevrhla čerešňovú šťavu, takže všetci pri stole vyzerali, ako keby mali osýpky. A už som prestala počítať, koľkokrát som si namočila do omáčky, džúsu alebo mlieka tú hlúpu kravatu, ktorá tiež patrí k školskej uniforme.

Ibaže doteraz som pritom ešte nikdy nemala závrat.

Ale pravdepodobne som si to iba namýšľala. V poslednom čase sa totiž u nás doma príliš často hovorilo o závratoch.

Nie však v súvislosti so mnou, ale s mojou sesternicou Charlotte, ktorá teraz sedela vedľa Cynthie, krásna a bezchybná ako vždy, a jedla svoju zemiakovú kašu.

Celá rodina čakala na to, kedy sa Charlotte zakrúti hlava. Niektoré dni sa lady Arista – moja stará mama – informovala každých desať minút, či Charlotte niečo cíti. Prestávku medzi tým využívala moja teta Glenda, Charlottina mama, aby sa svojej dcéry opýtala presne to isté.

A vždy, keď Charlotte odpovedala záporne, lady Arista stisla pery a teta Glenda si vzdychla. Niekedy to bolo aj naopak.

My ostatní – ja, moja mama, moja sestra Caroline, môj brat Nick a prateta Maddy – sme iba zagúľali očami. Isteže bolo vzrušujúce mať v rodine niekoho s časocestovateľským génom, ale postupne to prestávalo byť zaujímavé. Niekedy sme mali toho divadla okolo Charlotte plné zuby.

Charlotte ukrývala svoje pocity za tajomným úsmevom à la Mona Lisa. Ani ja by som na jej mieste nevedela, či sa mám z chýbajúcich závratov tešiť alebo sa pre to hnevať.

No hej, ak mám byť úprimná, mňa by to pravdepodobne potešilo. Bola som skôr bojko. Mala som rada pokoj.

„Skôr či neskôr k tomu dôjde,“ vravela lady Arista každý deň. „A potom musíme byť pripravení.“

A poobede počas hodiny dejepisu s pánom Whitmanom skutočne nastala tá chvíľa. Z jedálne som odišla hladná. V dezerte – egrešovom kompóte s vanilkovým pudingom – som našla čierny vlas a nebola som si istá, či patrí mne alebo nejakej pomocnej kuchárke. Tak či onak ma prešla chuť.

Pán Whitman nám vracal testy z dejepisu, ktoré sme písali minulý týždeň. „Očividne ste boli dobre pripravení. Najmä Charlotte. Jednotka s hviezdíčkou, skvelá práca.“

Charlotte si odhrnula z tváre lesklý ryšavý prameň vlasov a hlesla *och*, akoby ju ten výsledok prekvapil. Pritom mala vždy a všade najlepšie známky.

No aj my s Leslie sme mohli byť spokojné. Obe sme dostali jedna mínus, aj keď naša *dobrá príprava* pozostávala z toho, že sme si pozreli filmy o kráľovnej Alžbete s Cate Blanchettovou na DVD a pritom sme sa napchávali čipsami a zmrzlinou. No na týchto hodinách sme na rozdiel od iných predmetov dávali dobrý pozor.

Hodiny s pánom Whitmanom nás tak zaujali, že sme nemohli nepočúvať. Sám pán Whitman bol veľmi zaujímavý. Väčšina dievčat bola doňho tajne alebo nie až tak tajne zaľúbená. Aj pani Counterová, naša zemepisárka. Očervenela, vždy keď pán Whitman prešiel okolo nej. Veď bol neskutočne príťažlivý, na tom sme sa zhodli

všetky. Všetky okrem Leslie. Jej pán Whitman pripomínal veвериčku z jednej animovanej rozprávky.

„Keď sa na mňa pozrie tými svojimi veľkými hnedými očami, vždy mu chcem dať orechy,“ vyhlásila. Napokon zašla až tak ďaleko, že dotieravé veвериčky v parku už nenazývala veвериčkami, ale *whitmankami*. Nanešťastie to bolo nákazlivé a medzičasom som už aj ja vrela *aha, pozri, tam je malá tučná whitmanka, aká je zlatá*, keď sa k nám nejaká priblížila.

Pre túto veвериčkovskú záležitosť sme boli s Leslie určite jedinými dievčatami v triede, ktoré o pánovi Whitmanovi nebásnili. Neustále som sa o to pokúšala (lebo chalani z našej triedy boli hrozne detinskí), no nič nepomáhalo. Prirovnanie k veveričke sa mi nezmazateľne zahniezdilo v mozgu. A žiaden človek predsa neprechováva romantické pocity k veveričke!

Cynthia pustila do obehu fámu, že pán Whitman pracoval popri štúdiu ako model. Na dôkaz vystrihla reklamu z jedného bulvárneho časopisu, v ktorej sa muž – dosť podobný pánovi Whitmanovi – mydlil sprchovacím gélom.

Okrem Cynthie však nikto neveril tomu, že ten chlap v sprche je náš učiteľ. Ten mal totiž na brade jamku, a pán Whitman nie.

Chlapci z našej triedy si o pánovi Whitmanovi nemysleli, že je super. Najmä Gordon Gelderman ho nemohol vystáť. Než pán Whitman prišiel na našu školu, boli totiž všetky dievčatá z našej triedy zaľúbené do Gordona. Žiaľ, musím priznať, že aj ja, ale mala som iba jedenásť

a Gordon bol vtedy ešte celkom zlatý. Teraz v šestnástich bol už iba blbý. A už dva roky mutoval. No striedanie pišťania a bručania ho, bohužiaľ, neodradilo od neustáleho tárania nezmyslov.

Príšerne sa rozčuľoval nad svojou pätkou z testu. „To je diskriminácia, pán Whitman. Zaslúžil som si minimálne dvojku. Nemôžete mi dávať zlé známky iba preto, že som chlapec.“

Pán Whitman vzal Gordonovi test z ruky a otočil list. „*Alžbeta I. bola taká škaredá, že ju nechcel žiadny chlap. Preto ju všetci nazývali škaredá panna,*“ prečítal nahlas.

Trieda sa zachichotala.

„No a? Veď je to pravda,“ bránil sa Gordon. „Tie vypúlené oči, vykrivené ústa a totálne bláznivý účes...“

Museli sme si dôkladne preštudovať portréty Tudorovcov v Národnej portrétnej galérii a Alžbeta I. sa na obrazoch ani zďaleka nepodobala na Cate Blanchettovú. Ale, po prvé, úzke pery a veľké nosy boli možno vtedy považované za pôvabné, po druhé, oblečenie bolo úžasné, a po tretie, Alžbeta I. nemala síce manžela, ale zato mala kopu afér – okrem iného jednu so sirom... Ako sa len volal? Vo filme ho hral Clive Owen.

„Sama sa nazývala *panenskou kráľovnou,*“ povedal pán Whitman Gordonovi. „Lebo...“ Zasekol sa. „Nie je ti dobre, Charlotte? Bolí ťa hlava?“

Všetci sa pozreli na Charlotte. Charlotte sa držala za hlavu.

„Mám iba... zúvat,“ hlesla a pozrela sa na mňa. „Všetko sa krúti.“

Zhlboka som sa nadýchla. Je to tu. Naša stará mama bude nadšená. Nehovoriac o tete Glende.

„Och, paráda,“ zašepkala Leslie vedľa mňa. „Bude teraz *priesvitná*?“ Hoci nám lady Arista odmala vtĺkala do hlavy, že v žiadnom prípade nesmieme pred inými ľuďmi hovoriť o záležitostiach v našej rodine, rozhodla som sa, že pri Leslie budem tento zákaz ignorovať. Veď bola moja najlepšia kamarátka – a najlepšie kamarátky nemajú medzi sebou žiadne tajomstvá.

Charlotte sa po prvý raz, odkedy ju poznám (čo je vlastne celý môj život), tvárila takmer bezradne. Zato ja som vedela, čo treba robiť. Teta Glenda mi to dosť často pripomínala.

„Odvediem Charlotte domov,“ povedala som pánovi Whitmanovi a vstala som. „Ak súhlasíte.“

Pán Whitman stále upieral pohľad na Charlotte. „To považujem za dobrý nápad, Gwendolyn,“ vyhlásil. „Dúfam, že to prejde, Charlotte.“

„Ďakujem,“ odvetila Charlotte. Cestou k dverám sa zľahka zapotácala. „Ideš, Gwenny?“

Poponáhľala som sa a chytila ju za ruku. Prvýkrát som si v Charlottinej prítomnosti pripadala aspoň trochu dôležitá. Byť pre zmenu užitočná bol dobrý pocit.

„Bezpodmienečne mi potom musíš zavolať a všetko porozprávať,“ zašepkala mi ešte Leslie.

Pred dverami sa Charlottina bezmocnosť opäť vytratila. Chcela si ísť ešte po veci do skrinky.

Chytila som ju pevne za rameno. „Nechaj to tak, Char-